

MacArthurjev bombnik
na mesta Maple Heights,
John J. Pekarek, je poslal
za nakup bomberja ge-
nerala MacArthurju nad tisoč
dolarjev prostovoljnih prispv-
nov. Med darovalci je tudi
ameriški narodni dom v Maple
Heights, ki je prispeval \$25.

Na vojaškem dopustu
Saržent Daniel J. Stekar, sin
Mrs. Emma Stekar iz 16308
Grovewood Ave. je bil na 10-
dnevnem dopustu pri svojih so-
rodnikih in prijateljih. Nazaj v
taborišče Lee, Vaa. se poda ju-
tri.

Krepke fante ima
Društvo Kras št. 8 SDZ ima
dozdaj že 14 svojih članov v
ameriški armadi. To je velika
čast za društvo.

JAMES DEBEVEC, Editor
 6117 St. Clair Ave. Cleveland, Ohio.
 Published daily except Sundays and Holidays

Entered as second-class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1878.

83 No. 110 Mon., May 11, 1942

Reporter je po
kemu cenzorju, da je post
na" ne pomeni, da je post
metal kamenje v Stalina, an
samo pomeni, kako daleč je
bližno je stal od Stalina.
"Morda je tako, morda ni
rekel cenzor, "depešo bom p
pravili v zadnjem številu.
tako, da se bo glasilo: "Amer
ši poslanik je stal blizu Stali
Pa ni ušel niti enoga kamna
da mor

RDEČA KOKARDA

ROMAN IZ VELIKE REVOLUCIJE

STANLEY WEYMAN

"Tedad poznate ti dve dami?" je vprašal župan z osornim glasom, iz katerega je razločno udarjala sumnja.

Njegove oči so nas pazno merile drugega za drugim.

"Prav dobro ju poznam," sem odvrnil.

"Ali sta iz Cahorsa?"

"Da, iz sosedščine."

"A ko sem vam povedal ime, ste mi vendarle rekli, gospod vikont, da ju me poznate?"

Dih mi je zastal in na markizinem obrazu se je pojavil izraz nenadne groze. V svoji stiski sem postavil vse na eno kvarto.

"Corvas; rekli ste, da se piše ta gospa Corvas," sem zamrmral.

"Da," je dejal. "Nu — in?"

"V resnici pa se piše Correas!"

"Correas?" je ponovil in začuden odprl usta.

"I kakopak, Correas. Mislim, da sta dami preveč razburjeni in nista mogli razločno govoriti," sem dodal s poudarjeno vljudnostjo.

"Po tem takem se pišeta Correas?"

"Saj sem vam rekla," se je vendar že oglašila gospa de Saint-Alais. "Povedala sem vam, da mi je vaš oče kapucin povsem neznan. To vam izjavim tudi zdaj, na svojo čast in poštenje!" je resno dodala ter me pogledala z vidnim izrazom prošnje v očeh.

Uganil sem, česa se nadeja od mene.

"Da, gospod župan," sem dejal, "bojim se, da se vam je zgodila mučna pomota. Za to gospo sem porok kakor za samega sebe."

Župan se je počehljaj po glavi.

XVI.

Trije v eni kočiji.

"Seveda, če gospa meniha vobče ne pozna," je odgovoril, v zadregi blodeč z očmi po siromašnem brlogu, "tedaj je jasno, da mora biti pomota."

"In po tem takem vam ne ostane drugega kakor ..."

"Ali ... ali," je povzel s prejšnjo važnostjo, "nekaj je treba še pojasniti: odkod sta dobili rdečo kokardo? Kaj pomeni to, gospod vikont?"

"Rdeča kokarda?" sem dejal.

"Da. Kaj pomeni to?" je

vprašal trdovratno.

V zadregi sem se ozrl na markizo. Njena ženska zvižnost je vendar morala najti za kokardo verjeten izgovor.

"Ali ste gospo Correasovo že vprašali zastran tega?" sem rekel naposled na slepo srečo.

"Ali ste jo vprašali, kaj pomeni ta kokarda?"

"Ne," je dejal, "na to nisem pomislil."

"Nu, zakaj je ne vprašate zdaj?"

"Zakaj baš mene? Vprašajte rajši gospoda vikonta," se je z brezskrbnim glasom odrezala gospa de Saint-Alais. "Vprašajte ga, kakšne barve so zaleki na uniformah quercyjske narodne straže."

"Rdeči so!" sem vzkliknil z burno radostjo. "Rdeči!"

Spomnil sem se Butonove suknje, ki sem jo bil videl pred kovačnico na tleh. A kako je vedela to markiza, mi je še danes uganka.

"Mhm!" je dejal gospod Flandre in na obrazu se mu je poznalo, da ni nič kaj prepričan. "Zaradi tega nosi gospodična rdečo kokardo?"

"Ne, gospod župan," je odgovorila in po njenem hudomušnem nasmešku sem videl, da ga ima za norca. "Tista, ki jo nosi, nisem jaz, ampak moja hči. Če hočete zvedeti več, vprašajte njo samo."

Gospod Flandre ni bil nič manj radoveden in nič manj vnet za lepi spol kakor vsak drugi meščan.

"Gospodična," se je s spakljivo vljudnostjo obrnil k Denizi, "če bi mi hoteli napraviti to izredno veselje ..."

Deniza, ki se je dotlej skrivala za materjo, se je pri teh besedah, čeprav nerada, pokazala najinim očem. Toda ko je odprla usta in izrekla prvih nekaj besed, sem spoznal vso izpremembo, ki se je bila izvršila v njej. Namestu blede utrujenosti, ki ji je pravkar še pokrivala obraz, sem videl na njenem čelu rdečico; oči je imela svetle in vse zalite s solzami.

"Razlog je kaj preprost, gospod," je dejala s tihim glasom. "V tem polku služi moj zaročenec."

"To je vzrok, da nosite rdečo kokardo?" je ves zadivljen vzkliknil župan.

"Ljubim ga," je dodala s prelestno plahostjo.

In za trenutek — o radost! — so se njene oči uprle v moje oči.

"Ne vem, kateri izmed naju je bolj zardel, ona ali jaz. Umazani, podli brlog se mi je zazdel lepši od kraljevskega dvorca in radostno sem potegnil vase njegov čar in dim. Niti sanjati se ne bi bil upal tega, kar je bila rekla, še manj pa tega, kar so mi povedale njene oči, ko so se srečale z mojimi in užgale vse moje bitje z žarkim ognjem ljubezni! Preslišal sem županov okrogli odgovor in njegov debeli smeh; osvestil sem se šele, ko se je Deniza umaknila za mater, da bi skrila svojo rdečico, in sem zagledal na njenem mestu markizo, ki je držala prst na ustih ter me z očmi opominjala, naj bom oprezen.

Romantični značaj, ki ga je dalo prigradi Denizino priznanje, je razrešil županu poslednji sum in osvojil njegovo srce. Sladko je gledal markizo ter se z očetovsko galantnostjo smejal njeni hčerki.

"Kar težko mi je obžalovati to pomoto, gospa," je rekel z okorno vljudnostjo. "Prinesla

mi je srečo, da sem vas spoznal."

"Oh, gospod župan!" je sladko zagostolela markiza.

"Toda prilike v naših krajih so res tako žalostne, da za dame ni varno, če potujejo brez spremstva. S tem se izpostavljajo ..."

"Hujšim srečanjem, nego je bilo naše," je odvrnila gospa de Saint-Alais in ga očarljivo pogledala. "Škoda, da to ni vse, česar se je bati nam ubogim ženskam!" je dodala z novim sladkim pogledom.

"Oh, gospa!" je vzkliknil ves blažen.

"Toda medve na žalost nimava spremljevalca."

Debeli župan je vzdihnil; očitno ga je mikalo, da bi se sam ponudil.

A tedajci mu je prišlo na um:

"Nemara da bi ta gospod ..."

Pogledal me je. "V Nimes ste namenjeni, jelite, gospod vikont?"

"Da," sem rekel. "In seveda, če bi gospa Correasova ..."

"Oh, nerada bi bila gospodu vikontu v nadlego," je dejala markiza.

Odmaknila se je od mene in se približala gospodu Flandru, češ, naj tudi on razume njene pomisleke.

"Porok sem vam, da vaša družba ne bo nikomur v nadlego," je vznemeno odvrnil župan. "Toda če bi se gospod vikont obotavljal," — tako govorec je položil roko na srce — "bom vsekako našel človeka, ki pojde z vami ..."

"Kdo bo to?" je poredno vprašala markiza.

"Jaz sam!"

"Oh!" je vzkliknila. "V tem primeru ..."

A tedaj se mi je zazdelo, da smem brez strahu postati smelejši.

"Ne, ne," sem dejal. "Gospod župan ima o meni preslabo mnenje: Verjemite mi, gospa da bom srečen, če vam morem koristiti; sicer imamo pa isto pot."

"Hvaležna vam bom," je z vso ljubkostjo odgovorila markiza. "Najprej je seveda treba, da gospod župan izpusti svoji ubogi jetnici — zdaj, ko ve, da je njiu edina krivda v tem, da simpatizirata z narodno stražo." "Vzeti hočem odgovornost nase," je z veliko važnostjo odgovoril gospod Flandre, ki je bil zdaj do dobra omehčan. "Stvar je docela jasna, toda ... zaradi morebitnih sitnosti bo vendarle dobro, da odinete kar moči zgodaj. Po vašem odhodu bom že gledal, da podam oblastem zadostna pojasnila. In če vam ni prenevrsečno, da prenočite tu," je končal, v zadregi gledaje okoli sebe, "tedaj bi rekel, da ..."

"Zdaj, ko sva potolaženi zastran svoje usode, nama ne bo več tako strašno težko," je z vzdihom rekla markiza. "Vaše besede so me pomirile."

Podala mu je belo, še vedno mehko roko in župan jo je spoštljivo poljubil.

Kaj naj rečem o drugem jutru, ko sem prišel s kočijo k ječi in sem pred tistimi mrkami vrati zagledal markizo in njeno hčer, ki sta me drgetaje pričakovali? Kaj naj rečem o tem, kako sem držal Denizine prste v svoji roki, ko sem ji pomagal v voz, in kako sem ji sedel nasproti, na mesto, s katerega mi jo je bilo gledati iz obličja v obličje vso dolgo pot do Nimesa?

Jutranja zarja še ni bila obledela in drevje se je še črno risalo na nebu, ko smo po velikem mostu zdrdrali čez reko. Tarn in zavili v Doubrieko dolino.

Mrak v kočiji nam je branil, da nismo mogli videti drugega. A tedajci se je oglašil iz temnega kota, kjer je sedela markiza, njen smeh.

"O, Rikard, o, moj kralj!" je zapela.

Nato je vzkliknila:

"Oh, ta debeli, domišljavi tepec!"

Takšno govorjenje o županu, ki je bil vendarle zelo dober z nami, se mi je zdelo okrutno, če ne kar nevhvaležen; toda molčal sem, ker sem spoštoval v njej Denizino mater.

Deniza mi je sedela nasproti — bil sem srečen. Srečen sem bil, da sem mogel ugibati, kaj mi poreče in kako me pogleda, ko se zdani, kako bo njen mili obrazek, ki je nerazločno seval iz kota velike stare kočije, ves last mojih pogledov, in kako bom pasel na njem oči ter ga izpraševal in razbiral v dolgih urah te rajske vožnje.

Po nebu sem videl, da mi ne bo treba več dolgo čakati; rdeč svit je segal do polovice neba; druga polovica, bledovišnjeva z zlatimi oblaki, je ostajala za nami. Še nekaj trenutkov in vrhovi gora so zažareli v prvih solčnih žarkih. Željno sem pogledal Denizi v obraz, ki je bil bolj rožnat od zarje same. Za hipec so se ujele oči z očmi; nato sem se boječe odvrnil. Bogokletno se mi je zdelo gledati jo brez konca in kraja.

A tistih mah se je markiza tako jedko zasmejala v svojem kotu, da me je kar izpreletelo.

"Jelite, gospod vikont, da nima poklica za samostansko življenje?" je izpregovorila.

Zdrnil sem se na svoji blazini. Porogljivi naglas teh besed je nalik biču ošinil — ne mene, ampak Denizo!

"Res, Deniza, reči moram, da razumeš svojo stvar," je mirno nadaljevala gospa de Saint-Alais. "Ljubim, ljubim, ljubim ... imenitno ti gre z jezika. Kdo te je učil tega? Menda ne gospod direktor? Ali pa morda celo ..."

"Gospa!" sem vzkliknil.

Čeprav je bila deklica potegnila oglavnico svoje mantilje na oči, sem si vendar živo predstavljaj njeno zadrego.

Toda mati je bila neizprosna.

"Veš, Deniza," je povzela, "ne morem se spomniti, da bi bila kdaj rekla tvojemu očetu: 'Ljubim te.' Vsekako sem ča-

kala s tem dotlej, da me je pravič poljubil. Ti pa postavljaš dosednji red na glavo ..."

"Madame!" sem zajecjal.

"To je okrutno!"

"Zakaj, gospod?" je vprašala, kakor da me je šele zdaj opazila.

"Ali mar ne smem kaznovati svoje hčere, kakor mi drago?"

"Vpričo mene ne," sem srdito odvrnil. "To je nezaslišano, to je ..."

"Glej, glej, vpričo vas ne, gospod vikont?" me je oponešla markiza. "Zakaj pa baš vpričo vas ne? Bolj je vendar ne morem ponižati, nego se je ponižala sama!"

"To ni res!" sem vzkipev v svojem ogorčenju. "To je svetna neresnica."

"Aha! Nu, ker vi hočete, ji povem vse, kar ji gre!" se je z neusmiljeno ironijo odrezala gospa de Saint-Alais. "Vi, gospod, pa izvolite sedeti pri miru in poslušajte. Toda ne varajte se, gospod vikont," je nadaljevala, sklonivši se k meni in mi ostro pogledala v oči.

"Po tem, da jo kaznujem vpričo vas, nikar ne sklepajte, da ste ali da boste kdaj član rodbine — ali pa, da bo ta razuzdanka in nesramnica ..."

Deniza je bolešno zajecjala in se še globlje stisnila v svoj kot.

"... da bo ta malopridnica, ki se je na koncu one dolgočasne istorije o kokardi prednirila dodati: 'Ljubim ga!' — da bo ta svetohlinka kdaj kaj pomenila za vas," je hladnokrvno nadaljevala mati. "Vajina zaroka je zdavnaj razdrta. Razdrta se je, ko so vaši prijatelji požgali naš grad v Cahorsu; razdrta se je, ko so opustošili naš dvorec v Cahorsu; razdrta se je, ko so vzeli kraju svobodo, poklali naše prijatelje in uklenili našo Cerkev, da so jo kakor sužnjo vlekli v svojem zmagovalnem sprevodu; da, razdrta je, razdrta na vekomaj in vse vaše teatralno herojstvo ne more izpremeniti tega dejstva! Umejte to, gospod vikont. Ker pa ste videli njeno samoponižanje, je treba, da vidite tudi njeno kazen. Ona je prva Saintalaiska, ki je javno povedala, da ima ljubimca."

Zgodovina njene rodbine mi je bila dovolj dobro znana, da bi bil lahko postavil njeno trditve na laž; a takšno dokazovanje ne bi bilo primerno za Denizino ušesa. Zadovoljil sem se s tem, da sem vstal.

"Če je tako, gospa," sem rekel z naklonom, "tedaj vsaj lahko prihranim gospodični svojo navzočnost. In to storim."

"Ne, niti tega ne boste storili," je odvrnila gospa de Saint-Alais, ne da bi se ganila. "Če sedete nazaj, vam povem, zakaj ne."

Sedel sem nazaj, ukročen po njeni samozavestni govorici.

"Tega ne boste storili," je rekla, hladno mi gledaje v obraz, "zato, ker moram vkljub zaničevanju, ki me navdaja do vas, vendarle priznati, da ste plemič."

"Prav zato vas moram ostaviti."

"Narobe, prav zato ostanete z nama do konca poti."

"Kvečjemu na kozlu, zraven kočijaža."

"Ne, tu notri," je odvrnila z mirnim glasom. "Znajste, da nimava ne potnih listov ne drugačnih papirjev; če ne bi imeli vas s seboj, bi naju prijeli v slehernem mestu, ki se nama je peljati skozenj. To je resda mučno," je dejala in skomignila z rameni; "če bi bila

vedela, da so prilike tako žalostne, bi bila kaj ukrenila. Zami je — a druge možnosti za vas, kakor da se sprijamete z neizogibnostjo in potujete z nama."

Vroč val radosti, zmagovalja in osveteželjnosti mi je prelil srce. Spet sem se naklonila.

"Hvala vam, gospa, da ste mi to povedali," sem dejala, tem takem bi se zdelo, da sem v moji oblasti.

"O, o!"

(Dalje prihodnjič.)

Hitra pomoč Rdečega križa. — V Charleston, N. C. je dospelo 290 potnikov, ki so bili rešeni iz torpediranega parnika na Atlantiku. Na sliki vidimo Mrs. H. R. Stender, ki je vzela v oskrbo 15 mesečno Janice Blair, ki je doma iz Singapore-a.

V BLAG SPOMIN

PRVE OBLETNICE SMRTI PRELJUBLJENE IN NIKDAR POZABLJENE HČERKE IN SESTRICE

Margaret Yartz

ki se je morala ločiti od nas in je za vedno v Bogu zaspala dne 11. maja, 1941.

Spet pomlad je vsa v cvetju, a kako je žalostna za nas! kot lepa zvezda sred neba, Bog odzvel je hčerko in sestrico, lepe tam Ti sonce si je, Eno leto je že od tedaj, prosil ljubega Boga za nas.

Kot cvetka nežna si razcvetela in že prišel je zhenin tvoj, ki je cvetko zase utrgal in Te presadil v božji vrt.

Zdaj biva vrh višave jasne, kot lepa zvezda sred neba, lepše tam Ti sonce si je, prosil ljubega Boga za nas.

In sedaj draga Margie naša, čakaj v božjem vrtu nas, in ko nam nit življenja steče, se srečno združimo s Teboj.

Žalujoci ostali:

JOSEPH IN MARGARET YARTZ, starši, MARY, LILLIAN IN ELEANOR, sestre, ROBERT, JAMES IN RAYMOND, bratje, FRANK, po polbrat in ANA, po polsestra.

Cleveland, O., 11. maja, 1942.

Gornja slika je bila povzeta po značnem napadu na Pariz. Slika nam predstavlja razdejanje, ki so ga povzročile angleške bombe v napadu na mesto 3. marca, ko so bombniki napadli Renaultove tovarne v mestu.

V BLAG SPOMIN

PRVE OBLETNICE SMRTI LJUBLJENEGA IN NIKDAR POZABLJENEGA SOPROGA IN OČETA

Primož C. Lauric

ki je za vedno zaspal dne 11. maja, 1941

V gomili tihi srečno spanje snivaš, nepozabljeni soprog in oče, enkrat bomo se združili in srečni nikdar več ločili.

Žalujoci ostali:

AGNES LAURIC, soproga, AGNES, hči.

Cleveland, O., 11. maja, 1942.

ZENINI IN NEVESTE!

Naša slovenska unijska tiskarna vam tiska krasna poročna vabila po jako zmerni ceni. Priđite k nam in si izberite vzorec papirja in črk.

Ameriška Domovina

6117 St. Clair Ave.

HENDERSON 0628